

СВЕТА МУЧЕНИЦА ФОТИНА САМАРЈАНКА (из Охридског Пролога)

То је она жена Самарјанка која је имала ту ретку срећу да разговара са самим Господом Христом на Јаковљевом бунару код Сихема (Јн 4, 1-42). Поверовавши у Господа, она је после пошла да проповеда Његово Јеванђеље, са своја два сина, Виктором и Јосијом, и са пет сестара које се зваху: Анатолија, Фота, Фотида, Параскева и Кириакија. Дошли су били у Картагену у Африци. Но буду осуђени и у Рим доведени, у време цара Нерона, и у тамницу бачени. Божјим Промислом, кћи Неронова Домнина дође у додир са светом Фотином, и од ове буде обраћена у веру Христову. После тамновања сви пострадаше ради Христа. Фотина, која је на бунару први пут била обасјана светлошћу истине, буде бачена у бунар, где сконча, и оде у бесмртно царство Христово.

ПРЕПОДОБНИ СИМЕОН, У МИРУ УРОШ I, КРАЉ СРБСКИ.

Син краља Стефана Првовенчаног и Ане, унуке Млетачког дужда Енрика Дандола. На власт дошао после двогодишњег грађанског рата и збацивања с престола свог полубрата св. краља Владислава. Управљао Србском земљом од 1243. до 1276. године. Са престола га збацио син Драгутин. После тог догађаја, Урош је – са супругом Јеленом, и тадашњим архиепископом Србским Јоаникијем I – отишао у Захумље, замонашио се добивши име Симеон, и благочестиво живео. Ускоро се и упокојио, 1. маја, највероватније – 1277. године. Његова супруга, благочестива Јелена, пренела је његове мошти у његову задужбину, манастир Сопоћани, у којем и данас почивају, у храму Свете Тројице.

Чудотворне иконе Мајке Божије: НЕОЧЕКИВАНА РАДОСТ

У Част Славне Владичице наше Богородице и Приснодјеве Марије

Историја ове иконе описана је у делу Димитрија Ростовског „Руно орошено“.

Један човек проводећи живот у греху а имајући к Богородици осећање трепетне љубави, свакодневно се молио пред Њеном

иконом, не посустајући – с дубоком вером произносећи Архангелски поздрав „Радуј се Благодатна... !“

Једном, спремајући се да иде да учини неки грех и пре него што ће изаћи, обратио се к Богородичиној икони, молећи се. Но, одједном га је напао страх, и као да је видео да је изображење Богоматере оживело а да су се код Богомладенца ране на рукама, ногама и на куку отвориле – и да је из њих потекла крв... У страху је пао на земљу и усликнуо „О Госпођо, ко је то урадио ?“

„Ти и претходни грешници својим греховима поново распињете Мога Сина, као Јудеји“ – одговорила му је Мајка Божија. „ Ви мене називате милосрдном. Зашто ме вређате греховним делима“? – тако је пред преступником разоткрила бездан његовог грехопада.

„ О Владичице „, одговорио јој је грешник – „ нека моји греси не победе Твоју неизрециву благодот. Ти си једина нада свим грешнима. Умоли за мене Сина Твојега и Бога нашег „! – с трепетом је молио Владичицу да умоли Спаситеља за остављење грехова.

И тако је два пута Владичица понављала Своју молитву Богомладенцу, но, Он је остао неумољив, док најзад на неодступну молбу БогоМатере, Он Сам се није обратио следећим речима: „ Ја испуњавам Твоју молбу. Нека се испуни жеља Твоја. Ради Тебе се том човеку опраштају греси његови. Нек он у знак опроштаја целива моје ране“.

Подигавши се са земље, грешник, примивши неочекивану радост неизмерно је благодарио за опроштај који је добио од Спаситеља; са неизрецивом радошћу целивао је Његове ране и од тога тренутка почео је да живи благочестиво.

Овај догађај је дао повод да се иконопише икона Богоматере – „Неочекивана Радост“.

За датуме њеног прослављења одређени су: 22.децембар и 14.мај по новом, односно, 9.децембар и 1.мај по старом календару.

Икона се чува од 1944.г. у цркви Светог Пророка Илије у Свакодневной улици у Москви.